

tionsudkast, som godkendtes af udvalget med 37 stemmer mod 6. Det vedtoges med enkelte ændringer den 22. oktober 1949 af plenarforsamlingen med 43 stemmer mod 5.

Ved sagens behandling i plenarforsamlingen fremhævede rapportøren, at man i udvalget havde bestræbt sig for at forene hensynet til tidsbesparelse med hensynet til ytringsfriheden samt ligeledes forene hensynet til præsidentens og komitéformændenes beføjelser med forsamlingens og udvalgenes suveræne myndighed og endelig forene majoritetens rettigheder og pligter med minoritetens rettigheder og pligter. Sveriges faste delegerede, der havde været formand for det særlige udvalg til forberedelse af sagen, fremhævede, at man indenfor det særlige udvalg havde holdt sig for øje betimeligheden af, at udvalget ikke anbefalede noget som helst, der kunne begrænse medlemmernes væsentlige ret til frit og helt at udtrykke deres meninger om indholdet af realiteten af ethvert spørgsmål, der kommer op for plenarforsamlingen. Endvidere understregede han, at det særlige udvalg ikke havde fremsat noget forslag, der tog sigte på radikale ændringer af den nugældende forretningsorden. Begge talere fremhævede det ønskelige i, at generalsekretæren stadig skulle være opmærksom på alle spørgsmål vedrørende forretningsordenen og til sin tid fremsætte forslag om yderligere forbedringer, der måtte findes betimelige.

I overensstemmelse hermed indføjede forsamlingen i resolutionen en anmodning til generalsekretæren om at foretage en grundig analyse af spørgsmålet om, hvorvidt reglen om to trediedeles majoritet i den nuværende regel 76 bør udvides til at gælde ikke blot som nu for alle forslag, men også for dele af forslag samt for ændringsforslag vedrørende vigtige spørgsmål, og afgive beretning derom til 5. forsamling.

De vedtagne ændringer er først trådt i kraft fra den 1. januar 1950. Af deres indhold kan særlig fremhæves: Fastsættelse af en dato for en plenarforsamlings sand-

synlige afslutning, begrænsning af tale-tiden, antallet af gange, en repræsentant må tale om et spørgsmål, udsættelse af møder m. m. Endvidere en række bestemmelser om bureauet (The General Committee), hvis tilsyn med arbejdets fremadskriden udvides, begrænsning af taletiden for forklaring af stemmeafgivning, skærpede regler for særskilt afstemning om de enkelte dele af et forslag, især en bestemmelse om, at såfremt alle reelle dele af et forslag eller et ændringsforslag afvises, skal forslaget eller ændringsforslaget betragtes som forkastet i sin helhed.

Af regler, der ikke medfører ændringer i forretningsordenens ordlyd, kan nævnes dels anbefalingen af, at konventioner, der er blevet udarbejdet på internationale regeringskonferencer, kun drøftes i store træk af plenarforsamlingen, dels henstillingen om i andre tilfælde, hvor internationale konventioner drøftes, at nedsætte et særligt ad hoc udvalg til at behandle konventionsudkastet. Endvidere forslag om, at bureauet og udvalgene skal holde møder samtidig med plenarforsamlingen; dette blev allerede i stort omfang gennemført under 4. forsamling. Der foreslås også en mindre rigoristisk fordeling af sagerne blandt udvalgene og en forsøgsvis direkte behandling af sager i forsamlingen uden forudgående henvisning til et udvalg.

Et forslag om at indskrænke adgangen til at tale i plenarmøderne om spørgsmål, om hvilke der allerede forelå en rapport fra et udvalg, vandt derimod ikke tilstrækkelig tilslutning, og det lykkedes ikke at gennemføre et britisk forslag om at oprette en særlig dagsordenskomité.

2. Erstatning for skade lidt i De Forenede Nationers tjeneste.

Problemet om erstatning til personer, der har lidt skade i De Forenede Nationers tjeneste, var blevet behandlet af 3. plenarforsamling, som ved en resolution af 3. december 1948 havde forelagt den mellemfolkelige domstol i Haag nogle nærmere